

ADOLF HITLER

Geliefde leider

ADOLF HITLER

Geliefde leider

Acht artikelen *over* Hitler
en
Zeven gedichten *van* Hitler
Samengesteld uit de
NS OPROEP OM TE VECHTEN
1990-1994

NSDAP/AO
Postbus 6414
Lincoln NE 68506 Verenigde Staten
www.nsdapao.info & www.nsdapao.org

Inhoudsopgave

Inleiding

Artikelen over Adolf Hitler

Wie was Adolf Hitler?

Bedevaart

Kerstverhaal

20 april

Adolf Hitler: leider van zelfopoffering

Het begin

Adolf Hitler in de wereldoorlog

Een bekentenis

Gedichten van Adolf Hitler

Denk het!

De kameraad

Het was in het struikgewas van het bos van Artois

Stil heldendom

Waldehren begraafplaats in Pasewalk

Op de radio

"Blauw wit en zwart en wit rood"

Inleiding

Adolf Hitler was zeker de meest geliefde leider van welke natie dan ook!

Deze liefde maakte hem zo succesvol. Dit succes maakte hem zo gevreesd door de vijand. Het is vanwege deze angst dat zijn tegenstander hem jaar na jaar, decennium na decennium heeft belast.

Liefde kan niet verslagen worden door haat. Waarheid kan niet worden gedoofd door leugens. Goedheid kan niet vernietigd worden door gemeenheid.

Op een dag zal het tij keren...

Gerhard Lauck
Oktober 1999 (110)

Wie was Adolf Hitler?

door Michael Storm

Onze Führer Adolf Hitler was een zeer begaafd man. Hij beheerste vele extreem zware taken, waaronder die van krijgsheer, politiek leider en stichter, om er maar een paar te noemen. Naar mijn mening was de rol die het meeste aandacht kreeg, die van krijgsheer, niet de *ware* Hitler; hoewel hij deze taak uit alle macht uitvoerde, was het nog steeds niet zijn ware roeping (bijv. hij weigerde de economie om te schakelen naar totale oorlog tot 1943 - Duitsland had tot die tijd niet eens een oorlogs- en bewapeningsplan, een teken dat de oorlog ons was opgedrongen - en pas in 1944 werden vrouwen opgeroepen voor bewapeningsdienst, omdat hij tot het einde had gehoopt dat hij de oorlog kon beëindigen zonder zijn levenswerk te verliezen).

Hij was zeker een briljant politiek leider en een dynamisch staatsman, maar voor hem waren dit bijna alleen uiterlijkheden die hem niet volledig tevreden stelden. Uiteindelijk, na de wintercrisis aan het Oostfront, werd hij volledig gedegradeerd tot de rol van bevelhebber, die de Führer gedwongen was op zich te nemen.

De innerlijke aard van Adolf Hitler, die hij zijn hele leven behield, was die van een schepper. Het is de bedoeling van dit artikel op zijn verjaardag om dit aspect te behandelen. In tegenstelling tot het negatieve beeld dat de Joodse media onze geliefde leider gaven, was hij in werkelijkheid de meest positieve en constructieve leider in de menselijke geschiedenis.

Als tiener droomde hij ervan om kunstenaar te worden en hij slaagde er zelfs in om een bescheiden inkomen te verdienen als freelance kunstenaar. (Zie het boek *Adolf Hitler, The Unknown Artist*, #082 in onze Engelse boekenlijst). Pas toen hij zich aanmeldde bij de kunstacademie in Wenen ontdekte hij zijn ware missie; de school wees zijn aanmelding af, maar zei dat zijn toekomst in de architectuur lag en dat hij zich daar moest aanmelden. Maar hoewel hij over de vaardigheden beschikte, had hij niet het diploma om architect te worden, omdat hij kort na de dood van zijn vader van school was gegaan.

Gedurende zijn hele leven bleef Adolf Hitler echter een kunstenaar. Hij ontwierp huizen, stadions, bruggen en hertekende zelfs hele steden. Elk van deze creaties draagt het stempel van zijn ware ik. Later was het de taak van Albert Speer als hoofdarchitect van het Rijk van de Führer om ideeën, schetsen, tekeningen en modellen te realiseren.

Overall in Duitsland verrezen prachtige gebouwen, precies zoals de Führer had bedacht. Zijn bouwprogramma duurde van 1933 tot 1943! Maar Duitsland had niet genoeg arbeidskrachten en grondstoffen om zelfs maar een fractie van de geplande projecten te voltooien gedurende deze 10 jaar. Door de herbewapening van Duitsland moest het bouwprogramma in 1944 worden stopgezet. In 1938 had Frankrijk nog steeds meer uitgegeven aan bewapening dan het Duitse Rijk! In 1939 werd er meer geld uitgegeven aan de RAF in Groot-Brittannië dan Hermann Göring aan de Duitse Luftwaffe en in 1940 had Frankrijk twee keer zoveel moderne tanks als Duitsland! En deze twee

"vredelievende" democratieën waren de *zwakste* in de geallieerde coalitie die ons vaderland omsingelde in de meest monsterlijke oorlog die de mensheid ooit heeft gezien. Desondanks kostte het hen - de VS, de USSR, Groot-Brittannië, etc. - zes jaar om het kleine Duitsland te verslaan.

Het is duidelijk dat de aanleg van snelwegen en gebouwen, evenals stadsverfraaiing in het algemeen, een zeer hoge prioriteit had voor de Führer. Maar zelfs deze gigantische projecten geven geen voldoende demonstratie van de innerlijke aard van de Führer - het was veel groter dan dat!

Toen Adolf Hitler als onbekende 7e lid werd van de partij, begon hij onmiddellijk een campagne die een obscure splinterpartij veranderde in een allesomvattende beweging, zoals we op indrukwekkende wijze kunnen zien in Leni Riefenstahl's film *De Triomf van de Wil*. Niets van dit alles had kunnen gebeuren zonder de innerlijke gedrevenheid van de Führer. De partij omvormen tot een echte beweging was geen gemakkelijke taak, vooral omdat er voortdurend machtige vijanden moesten worden weerstaan. Toen de politieke tak van de partij uiteindelijk miljoenen leden telde, richtte de Führer verschillende sub-organisaties op zodat elk individueel lid een taak kon vinden volgens zijn eigen voorzienigheid. De bekendste groepen waren de SS, de SA en de HJ. Maar er bestonden tientallen andere, veel grotere organisaties die arbeiders, boeren, studenten, enz. steunden. Hun ledenaantal overtrof zelfs de twee miljoen van de SA. Het genie van de Führer wist dat mensen verenigd moesten worden voor de nationale zaak, en dit alles verenigde en verbond mensen zoals nooit eerder of sindsdien mensen verenigd zijn geweest.

Niet alleen stichtte de Führer de meest allesomvattende beweging in de wereldgeschiedenis - onder de slechtst mogelijke omstandigheden - maar hij creëerde ook de sterkste economie van Europa. Toen de Führer op 30 januari 1933 aan de macht kwam, was de Duitse economie uitgebrand, een smeulend wrak. De werkloosheid bedroeg 25%, de Reichsmark was waardeloos, internationale handel was onmogelijk gemaakt door de wereldwijde depressie en Groot-Brittannië weigerde Duitsland toegang te verlenen tot de wereldmarkt. Zelfs de douane-unie met Oostenrijk was verboden door het schandelijke Verdrag van Versailles. Kortom, Duitsland was berooid en omringd door een muur van protectionisme van vijandige naties. Duitsland zou voor altijd een economische slaaf blijven. Als klap op de vuurpijl verklaarde het wereldjodendom - gevestigd in New York City - Nazi-Duitsland de oorlog (maart 1933!). Het riep op tot een wereldwijde boycot tegen Duitsland, gebruikmakend van alle Joodse financiële macht en al haar politieke connecties over de hele wereld.

De leider was echter niet onder de indruk van de schijnbaar hopeloze taak waarvoor hij stond. Zonder aarzelen greep hij de leiding van een stuurloze staat en begon hij aan de Herculestaak om een nieuwe nationale economie op te bouwen. Met ongelooflijke snelheid veranderde de Führer de ziekelijke economie van de Weimar Republiek in een vitale, sterke, dynamische economie. Miljoenen mannen konden weer aan het werk, gezinnen konden eindelijk opnieuw beginnen.

Een ware stortvloed van hoop doordrong elke fabriek. In 1938 was Duitsland eindelijk de leidende economische macht in Europa - en dus de meest gehate vijand van Engeland en Frankrijk. Er was nu zelfs een tekort aan arbeidskrachten in Duitsland, zodat zelfs Italianen, Fransen en Polen naar het Reich kwamen om hun families thuis te voeden!

Helaas voor de wereldvrede liep alleen het nationaalsocialistische Duitsland vrij rond

uit de Joodse klauwen van de werelddepressie. De USA was op 7 december 1941 nog steeds in haar greep en Engeland kon zich er nooit van bevrijden. De oorlog kon alleen mogelijk worden gemaakt door Halle uit de VS en strenge rantsoenering, en na de oorlog zakte Engeland terug in zijn vooroorlogse depressie - en het Keizerrijk was ook weg.

Hoe geweldig deze prestaties van Adolf Hitler ook waren - de vernieuwing van de steden, de partij, de economie, de oprichting van een (echte!) welvaartsstaat - ze vormden niet eens de kroon op het leven van de Führer. In de jaren 1930 verzekerde de grootste Duitse staatsman buitenlandse regeringsleiders herhaaldelijk dat het nationaalsocialisme geen exportideologie was (zoals het joodse bolsjewisme) die alle landen binnenviel om ze te veroveren voor een marxistische superstaat. De nationaalsocialistische revolutie was een Duitse revolutie en de andere gedegenereerde plutocratische democratieën hadden niets te vrezen. Maar ze waren wel bang! Ze waren niet bang omdat ze dachten dat Hitler op hen af zou komen, nee, ze waren bang omdat het mogelijk was dat Hitlers werk navolging zou vinden in andere landen. Daarom moesten ze het bloeiende Duitsland zo snel mogelijk vernietigen, voordat de wereld zou beseffen hoe heilzaam het nationaalsocialisme is!

De Joodse haat tegen het opnieuw opkomen van Arische zuiverheid culmineerde in een wereldoorlog waarin het vrije Duitsland moest vechten tegen de marionetten van het internationale Jodendom. Maar zelfs op het hoogtepunt van de oorlog, toen de superioriteit van Duitslands vijanden steeds duidelijker werd, schaarden honderdduizenden zich nog steeds onder de vlag van de nationaalsocialisten om niet alleen voor Duitsland te vechten, maar voor een nieuwe, gezonde en rechtvaardige wereldorde. Hun doel was een verenigd Arisch Europa.

In eerste instantie dacht Hitler er niet veel van. Hij wilde alleen dat Duitsland in vrede kon leven. Maar toen werd het duidelijk dat de oorlog niet in te dammen was, het werd duidelijk dat hij alleen gewonnen kon worden als de Arische volkeren zich verenigden tegen de Joodse vijand van de wereld. Klein Duitsland zou de drijvende kracht zijn geweest in een Arisch Europa van Lissabon tot Moskou. Anders zou het een pion worden van de Wall Street Joden in de VS en de Bolsjewistische Joden in de USSR, wat het tot op de dag van vandaag is gebleven.

Generaal Leon Degrelle leidde zijn Belgische Waffen SS-troepen naar het Oostfront. Ze vochten voor de plaats van België in een pan-Arisch Europa. Corneliu Codreanu stond klaar met zijn Roemeense "IJzeren Garde", terwijl Spanje de "Blauwe Divisie", bestaande uit vrijwilligers, stuurde om tegen het communisme te vechten.

Leon Degrelle, die in Spanje woont sinds hij in België ter dood werd veroordeeld, werd door Hitler zeer gewaardeerd. In 1945 zei hij zelfs dat als hij een zoon zou hebben, hij er een zou willen zoals Leon Degrelle!

Tegen het einde van de oorlog had de Führer uiteindelijk een pan-Arische beweging gecreëerd die honderdduizenden mensen telde die niet alleen de beweging steunden, maar er ook voor vochten en hun bloed gaven voor het grote nationaalsocialistische idee, zelfs in de hopeloze laatste uren van de oorlog. De Führerbunker in Berlijn werd verdedigd door de laatste buitenlandse vrijwilligers van de Waffen-SS. Waffen-SS vrijwilligers. De ongelooflijke prestatie om Europa, dat altijd al verdeeld was geweest, te verenigen tegen het communisme was Hitler's grootste succes. Vandaag de dag heeft de droom van een natuurlijke, niet-kapitalistische, gezonde Arische wereldorde aanhangers over de hele wereld, nu miljoenen in getal.

Adolf Hitler was ongetwijfeld de grootste van alle leiders. Zijn nalatenschap aan ons is zijn concept van wereldvrede, van wereldrechtvaardigheid gebaseerd op een orde van Arisch Nationaal Socialisme. Alle Blanken moeten zichzelf eindelijk als een broederschap zien, die de gaven van hun collectieve genialiteit, hun arbeid en hun raciale superioriteit verdedigen tegen de Zwarte Pest die vanuit Afrika de wereld binnenrolt en verwoest, tegen de marionettenmeesters die in Israël, Wall Street en Bonn zitten en de vrede bewaren waarmee de Blanke volkeren moeten worden gewurgd.

20 april is de verjaardag van onze geliefde Führer Adolf Hitler. Terwijl elke sympathisant, supporter en activist feest viert, vraag jezelf dan af: *"Wat kan ik doen om het belangrijke werk van de Führer te helpen voltooien? Wat kan ik doen om het voortbestaan van de Arische rassen in deze vijandige, corrupte wereld te verzekeren?"*

Ter nagedachtenis aan onze gevallen Führer Adolf Hitlers droom van een verenigd Arisch ras. - Heil Hitler!

Bedevaart

van Katti

"Vandaag de dag beschouw ik het als een gelukkig lot dat het lot Braunau am Inn als mijn geboorteplaats heeft gekozen. Per slot van rekening ligt deze kleine stad op de grens van de twee Duitse staten, waarvan de hereniging in ieder geval voor ons, jongeren, een levenswerk lijkt dat met alle noodzakelijke middelen moet worden uitgevoerd!"

Adolf Hitler, *MEIN KAMPF*, Deel 1, Hoofdstuk 1

Ik begon de duizenden kilometers en drie dagen reizen per vliegtuig, veerboot en trein vanuit Chicago te voelen toen mijn trein vanuit Salzburg over een groen landschap van zilveren rivieren en peperkoekhuisjes reed. Zwarte en grijze wolken doemden laag op boven de oergebergtes en onthulden en verduisterden hun grillige toppen - een prachtig, dramatisch en steeds veranderend panorama van Opper-Oostenrijk. Ik was echter meer moe dan gelukkig en verlangde naar een warm bed in een vriendelijke herberg.

Mijn uitputting verdampte en een adrenalinestoot vulde mijn metabolische batterijen weer aan toen de trein tot stilstand kwam bij de volgende halte "Braunau am Inn". Hoewel ik al maanden van plan was om in dit middeleeuwse stadje aan te komen, was het een echte sensatie om de naam van het station voor het eerst vanuit het treinraampje te zien. Ik had het gehaald! Ik was er echt! Met mijn rugzak op liep ik door een koude stortbui een paar kilometer van het station naar de verlaten Linzer StraÙe, waar ik op zoek ging naar het Maybräu Gasthof. Ik had geluk. De waardin vertelde me dat alle andere plekken in Braunau en een paar kilometer in de omtrek al volgeboekt waren. "Ik ben niet verbaasd," zei ik stiekem, en ze glimlachte. "De hele wereld is hier deze maand." "Wat?" Ik was sprakeloos. "Wacht maar af. Je zult het zien!" En ze liet me alleen in mijn gezellige kamertje om over haar raadsel na te denken.

Ik werd bij zonsopgang wakker in een ochtend die nog vochtig was van de buien van gisteren. Maar de stad bruiste van de stedelijke activiteit en ik verwonderde me over de prachtige en harmonieuze mix van moderne alledaagse winkels en huizen met de traditionele architectuur en straten van eeuwen geleden. Ik liep door naar het einde van de Linzer StraÙe, die uitkwam op een levendig middeleeuws marktplein. Aan het zuidelijke uiteinde stond de Salzburger Tor, een enorme boog die 500 jaar geleden de oorspronkelijke toegang tot Braunau bewaakte. Vanaf de andere kant steekt de brug een zijriviertje van de Inn over. Ongeveer 150 meter van de poort staat een groot, eenvoudig wit gebouw, dat nu wordt bewoond door huurders. Het was vanwege dit eigenlijk onopvallende gebouw in een onbekend Oostenrijks stadje dat ik van de andere kant van de wereld was gekomen om het te bezoeken. Want hier, in dit ene huis in de buitenwijken van Salzburg, werd 's werelds grootste zoon geboren en ik was hierheen gereisd om zijn 100e verjaardag te vieren.

Ik was echter niet de enige toen ik de volgende dag hoorde dat reguliere eenheden en speciale troepen van het Oostenrijkse leger plotseling heel Braunau am Inn hadden bezet. De transportroute over de brug naar de Duitse grens was afgesneden en mensen die de

stad binnenkwamen moesten een vestigingsbewijs laten zien. Een legerhelikopter vloog laag over terwijl tientallen gepantserde troepentransportvoertuigen over het marktplein ratelden. In scènes die deden denken aan Hollywood-propagandafilms uit de jaren 1940, paradeerden soldaten met machinepistolen tussen verbaasde inwoners en namen figuren met helmen, compleet met pistoolzwaaiende officieren, posities in op wachtposten. Overal in de stad hing een affiche waarop in niet mis te verstane bewoordingen stond dat Braunau onder de staat van beleg stond. Alle vormen van openbare demonstraties - zo waarschuwden de spandoeken van de regering - waren ten strengste verboden van woensdag 14.00 uur tot vrijdag 09.00 uur. Luid spreken tegen meer dan twee personen, samenkomen op straat of picknicken op de stoep, het uitdelen van pamfletten, het roepen van slogans en zelfs "verdacht geklede" mensen waren reden voor onmiddellijke arrestatie en vervolging onder de Oostenrijkse "anti-nazi" wetgeving.

De zelfvoldane aanhangers van de democratie gedroegen zich als hun eigen kwaadaardige karikaturen van "totalitaire fascist". Vlak voor hun aankomst werd de stad echter overspoeld door "buitenstaanders" uit heel Europa en Amerika, en zelfs Australië, Zuid-Afrika en het Oosten. Het arme Braunau zwol aan met bezoekers en de sfeer werd steeds zwaarder door het gespannen wachten. Geruchten waren alomtegenwoordig. Het gerucht ging dat weerwolfcommando's om middernacht een hakenkruisvlag boven de Salzburger Tor zouden hijsen. Joodse moordenaars zouden 's nachts door de straten zwerven. Terroristen uit Milaan zouden het portret van Simon Wiesenthal voor het huis van de burgemeester in brand steken. De bezorgdheid van het publiek werd niet weggenomen toen de regeringstroepen een wegversperring instelden door de Salzburger Poort en zo de Oude Voorstad afbakende met zijn verboden zone. Door de poort kon ik de straat zien, angstaanjagend vanwege de gedwongen leegte.

Tegen de avond was het marktplein grotendeels verlaten, met alleen de soldaten nog op hun post. Aan de andere kant waren alle pubs en restaurants gevuld met vrolijke feestvierende mensen. Kort voor middernacht begon er van alles te gebeuren. In het Gann Hotel, niet ver van de Salzburger Tor met zijn barricade, bestelde iemand flessen van de beste champagne van het huis en gingen toasts en verjaardagswensen rond. In de Ratskeller van mijn Maybräu herberg, stond een jonge man omringd door Münchener universiteitsstudenten op aan de tafel naast me, hief zijn rechterarm in een verboden saluut en schreeuwde uit volle borst "*Voor het Grotere Duitse Rijk, Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil!*". Niemand viel hem of zijn metgezellen lastig.

Omdat ik alleen was, verliep mijn viering nogal rustig. Ik ging naar het nabijgelegen lege marktplein en nam plaats op een bankje onder de grote dorpsklok. Ik keek omhoog naar de lucht. De wolken die het grootste deel van Midden-Europa wekenlang hadden bedekt, trokken weg en de sterren die nu zichtbaar waren, dansten onophoudelijk naar hun noodlottige posities terwijl de metalen longen van de griezelige klok moeizaam middernacht uitriepen. Om op dit moment op deze plek te zijn - er zijn geen woorden voor. Terwijl de laatste slag de eeuwigheid in echode, drukte ik op de afspeelknop van mijn kleine cassettespeler. De Badenweiler, zijn favoriete mars, dreunde door mijn koptelefoon.

De volgende ochtend stond het marktplein vol met een massa verwachtingsvolle mensen. Ze leken allemaal te wachten, te wachten - maar waarop? Op wie? Het was alsof hijzelf elk moment kon verschijnen, waarschijnlijk rechtopstaand in een grote, zwarte Mercedes. Misschien verwachtten ze wel zoiets. De levende geest, de emotioneel tastbare

aanwezigheid van een man die veertig jaar na zijn fysieke dood de aandacht van de wereld vestigt op zijn geboorteplaats, werd intenser en openbaarde zich krachtiger.

Rond het middaguur verscheen een groep Italiaanse fascisten op mysterieuze wijze in het midden van de menigte. Eén van hen - de overweldigende aanwezigheid van de officials trotserend - begon te spreken. *"Wij wensen de grootste held van het blanke ras zijn verjaardag! Hij leeft voor altijd in de harten en geesten van zijn bloedbroeders en -zusters! Geen Joodse tirannie!"* - De soldaten stormden op hem en zijn kameraden af, maar niet voordat ze een saluut konden brengen aan de verbaasde toeschouwers. Sommigen in de menigte durfden zelfs terug te salueren. Anderen applaudisseerden en enkelen begonnen zelfs het oude SA-lied "Brothers in Collieries and Pits" te zingen, duidelijk als geestige reactie op de korte toespraak van de Italianen over "bloedbroeders". De politie nam deze reaguurders zelfs in hechtenis, een grote arrestatie in dit deel van de wereld.

Mijn eigen kleine viering vond plaats achter dit tumult, op het terrein van de parochiekerk van de prachtige 15e-eeuwse kathedraal, de Stephansdom. Eerst daalde ik af naar het aangrenzende ondergrondse monument voor de oorlogsslachtoffers, een openbaar grafschrift dat in de muren is gegraveerd met de namen van de mensen die in Braunau zijn gestorven. In het midden van de ruimte ligt een symbolische soldaat, slapend in een heroïsche dood. Op de noordelijke muur is een ere lijst van de strijders die stierven in Stalingrad. Hier legde ik een boeket bloemen neer met de inscriptie "En toch overwonnen jullie!". Terwijl ik de trappen naar buiten beklom, passeerde ik de parochiekerk, waar ik een bloeiende groenblijvende krans met zijn portret in het midden van het altaar legde en de bovenste offerkaars aanstak.

Terwijl ik over de kerkbank nadacht, zag ik een oude vrouw binnenkomen en mijn krans met foto bij het altaar opmerken. Hoewel ze duidelijk getroffen was door haar ontdekking, liet ze de krans rusten. Andere mensen kwamen binnen en zagen het met open verbazing, maar lieten het onaangeroerd.

Ik ging naar de achterkant van de kathedraal om de oude doopvont te zien waar het kind werd gedoopt en keerde toen terug naar het felle zonlicht van het drukke marktplein. Deze eenvoudige en stille gebeurtenissen kunnen in hun onthullende rijkdom niet de diep ontroerende aard en diepe emotionele ervaring overbrengen van die dag der dagen, ongetwijfeld de meest innerlijk inspirerende dag van mijn leven. Tot die dag in april had ik grotendeels getwijfeld aan onze vooruitzichten op succes. Deze onmetelijke ramp - het verliezen van de Tweede Wereldoorlog - leek onherroepelijk. Sinds het droevige einde van die catastrofe voor de beschaving van de aarde heeft de beweging zich voorwaarts geworsteld, is gevallen en opnieuw begonnen met voorwaarts te worstelen in een tijdperk waarin de betoverende krachten van het kwaad onoverwinnelijk lijken.

Maar op die 20e april, op de 100e verjaardag van zijn geboorte, in zijn heilige geboorteplaats, drong het onverwachte besef stap voor stap tot me door dat ik bekrompen was geweest door mijn waardering van de ontwikkeling en progressie van de beweging te beperken tot mijn eigen bescheiden tijdsbestek. Zijn idee is een ETERNAL concept. De historische gevolgen die hij in gang heeft gezet zijn een golf van gebeurtenissen die door de jaren heen een onbedwingbare impuls zullen krijgen tot in de verre toekomst. Onze beweging is de toepassing van de natuurwetten op menselijke gebieden, en de natuur is almachtig. Zij kan soms weerszinwekkend zijn en haar krachten in wanhoop opbouwen om later misschien gewelddadiger dan ooit naar voren te barsten.

Nadat de autoriteiten op 21 april de barrières voor zijn huis hadden verwijderd, stroomden de menigten als moslims samen rond de heilige steen van Mekka. Ik bevond me tussen veel vreemden, maar we voelden ons plotseling verbonden met elkaar, wij broeders en zusters van het hakenkruis, en het samenzijn op deze vereerde plek was als een thuiskomst. Zijn geest omhulde ons allemaal, maakte ons tot zijn kameraden en vulde ons met vertrouwen voor de toekomst. Alleen al het feit dat we allemaal naar deze plek waren gekomen vanuit de hele wereld, op dit specifieke moment in een vijandige wereld, was al genoeg bewijs dat het idee nog steeds leefde! Het was, zoals hij zei in de film "Triumph of the Will" - het "bevel van ons hart" dat ons samenbracht. We voelden een unieke trots in de wetenschap dat toekomstige generaties ons zullen benijden, wij die hier op dit unieke moment bijeenkwamen om een verjaardagskaars aan te steken, omringd door een uitgestrekte nacht van onwetendheid en kwaad. Uit deze vlam zal zowel een baken komen om onze bloedverwanten te verlichten als een vuur om de vervuilers van ons nageslacht te verbranden.

Ik was naar Braunau gekomen om hem de schamele feestelijkheden aan te bieden die ik bezat ter ere van zijn nagedachtenis. Hij gaf me echter een groter geschenk dan het leven - een hernieuwd, onwankelbaar geloof in onze onvermijdelijke en absolute overwinning. Heil Hitler! Duizenden keren Heil Hitler!

Kerstverhaal

Het is misschien moeilijk voor ons om te begrijpen hoe dol Adolf Hitler was op zijn volk, zelfs in de eerste jaren van zijn strijd voor het volk. Een onthullende indicatie van de ware genegenheid die hem vanaf het allereerste begin omringde is bewaard gebleven door de officiële biograaf van de partij, Heinrich Hoffmann, die zich een inzichtelijk incident herinnerde dat kort voor Kerstmis 1923 plaatsvond in München. Iets meer dan een maand eerder waren zestien kameraden doodgeschoten voor de Feldherrnhalle. De beweging was in duigen gevallen door de coup poging van 9 november; de leden waren dood, ondergedoken of, net als de Führer, gevangen gezet. Met de vonk van hoop gedoofd, verdronken in bloed, zonk het naoorlogse Duitsland terug in de grijze wanhoop van sociale chaos, economische ondergang en cultureel verval. Dit was nu het decor voor de scène die Hoffmann vertelt van die donkere december 68 jaar geleden...

"De kunstenaars van de Hitlerbeweging waren van plan om Kerstmis te vieren in café Blüte in de Blütestraße met een *tableau vivant* met het opschrift *Adolf Hitler in hechtenis*.

"Ik kreeg de opdracht om een geschikte dubbelganger voor Hitler te vinden. Toevallig kwam ik een man tegen die sprekend op hem leek. Ik vroeg hem of hij mee wilde doen aan dit *tableau vivant* en hij stemde toe.

"De grote zaal van het Blüte Café was gevuld met mensen. Een verbaasde stilte viel toen het gordijn omhoog ging en een gevangenis cel onthulde op het half verduisterde podium. Achter het kleine getraliede raam waren vallende sneeuwvlokken te zien. Een man zat aan een tafeltje met zijn rug naar het publiek. Een onzichtbaar mannenkoor zong *Stille Nacht, Heilige Nacht*.

"Toen de spanning van de laatste noot wegebde, kwam er een engeltje de cel binnen met een verlichte kerstboom, die vriendelijk op de tafel van de eenzame man werd gezet.

"Langzaam draaide 'Hitler' zich om totdat hij het publiek in het gezicht keek. Velen dachten dat het Hitler zelf was en er ging een snik door de zaal.

"De lichten gingen aan en ik zag overal mensen om me heen met natte ogen en snel verdwijnende zakdoeken."

Bron: *Hitler was mijn vriend* door Heinrich Hoffmann, Burke Co, Londen.

20 april

van Lieselotte

Over de hele wereld vieren nationaalsocialisten vandaag de verjaardag van hun leider Adolf Hitler.

De leider die, geconfronteerd met het verraad van 1918, een wereldbeeld creëerde, een beweging waartoe miljoenen behoorden. Wij gedenken een leider die Duitsland uit het moeras van internationale verbroedering rukte en het nationale bewustzijn van het Duitse volk herstelde. We gedenken de leider die, onder de felrode hakenkruisvlag, de Arische volkeren van Europa leidde tegen de door Joden en bolsjewieken gecontroleerde Aziatische horden, die vocht tegen de internationale Joodse parasiet van naties en die uiteindelijk het slachtoffer werd van een internationale samenzwering van Joden, kapitalisten en bolsjewisten.

Adolf Hitler, de leider van nationaal-socialistisch Duitsland, de leider van de Arische wereld, is dood. Hij is gevallen in de strijd tegen de Joods-Bolsjewistische vijand van de wereld. Zijn lichaam rust in de Rijkskanselarij, waar hij twaalf jaar lang het lot van het Duitse volk leidde, waar hij tot de laatste seconde standhield tegen de vijand. Adolf Hitler nam geen ontslag, noch capituleerde hij, maar hij ging het Walhalla binnen als leider van het Duitse volk. Het lijk van de Führer kon niet worden tegengehouden door de door de Joden opgehitste bezettingsmassa. De Führer werd dus bespaard wat de Duce van het Italiaanse volk werd aangedaan door de Joden, ontdaan van hun menselijke masker.

De Rijkskanselarij werd opgeblazen, de Berghof werd vernield en het partijcongresterrein van Neurenberg werd ontmanteld. Alle monumenten werden vernietigd, straten kregen een andere naam, partijkantoren werden in beslag genomen, vlaggen en standaarden, uniformen, uitrusting en boeken werden verbrand. Geen middel werd onbeproefd gelaten om alles wat herinnerde aan Adolf Hitler, aan het Derde Duitse Rijk, aan zijn grootsheid en pracht, met ongeëvenaarde precisie uit te roeien.

Nu alles wat ons volk ooit groot en sterk had gemaakt, was afgebroken, vernietigd en weggevaagd onder het regime van een internationale bende criminelen, geloofde men dat de tijd was gekomen om het Duitse volk voor altijd tot handlangers van dit criminele ras te maken.

Als deze bende parasieten en schurken, nauw met elkaar verbonden door bloedbanden, gelooft dat ze door het vernietigen van de materiële waarden en emblemen van een beweging, door het afslachten van haar leiders, deze voor eens en altijd hebben uitgeroeid, laat het dan tegen deze internationale schurken gezegd worden: het Duitse volk gaat liever ten onder dan zich zonder slag of stoot te onderwerpen aan de slavernij van een inferieur ras dat aan de macht is gekomen door speculatie, oorlogszucht en genocide!

De NSDAP capituleerde niet en zal niet capituleren in de confrontatie met het internationale Jodendom! Wat er op 8 mei 1945 gebeurde, was een daad van militair-bureaucratisch gekonkel waaraan de toenmalige militaire leiding zich moest onderwerpen onder druk van de bezettingsmaffia die ons land was binnengedrongen door verraad in eigen gelederen. We zijn helemaal niet geïnteresseerd in wat en hoe er op 8 mei 1945 is

onderhandeld. We hoeven ons niet bezig te houden met kwesties van internationaal recht en internationale verdragen, die toch alleen maar op papier bestaan of in het beste geval worden geïnterpreteerd in de vorm die het gunstigst is voor de overwinnaar, maar we moeten ons land in vrijheid bevechten, we moeten ons land zuiveren van buitenlandse invloed, we moeten ons volk beschermen tegen bloedige ontbinding. We moeten de invloed van Joodse factoren elimineren en, last but not least, hebben we de heilige plicht om de eervolle taak uit te voeren om het ras dat de wereld twee keer in oorlog heeft gestort ter verantwoording te roepen. Miljoenen en miljoenen mannen, vrouwen en kinderen zijn in een tijdsbestek van 25 jaar twee keer het slachtoffer geworden van de wraakzucht, de hebzucht naar winst en het verlangen naar wereldheerschappij van een onbeschaafd ras.

Hetzelfde criminele ras zal niet aarzelen om een derde wereldoorlog te beginnen als zijn plannen voor wereldheerschappij in gevaar komen, waardoor miljoenen mensen opnieuw worden blootgesteld aan onbeschrijfelijke ellende. Daarom bekennen wij openlijk: Ons doel is om een dergelijke catastrofe te voorkomen - met welke middelen dan ook.

Wat de definitieve oplossing van het Joodse vraagstuk in het Derde Rijk betreft, hoef ik alleen maar naar de massa speculanten, afpersers en onderwereldfiguren te kijken om te beseffen dat er helemaal geen definitieve oplossing voor het Joodse vraagstuk was. De pelgrimstocht van gepensioneerden en de Joodse kolonies in de VS, Europa en Zuid-Amerika zijn levende voorbeelden van de niet-bestaande definitieve oplossing. In deze context hoeven we ons niet bezig te houden met waarheidsvinding of zelfs maar met het voeren van een "discussie over feiten". Met welk doel? Om een paar wereldvreemde moralisten een plezier te doen - God weet dat we daar geen tijd voor hebben.

Er zijn getuigen van het feit dat er geen Joden werden vergast in het Derde Rijk. Er is echter geen betrouwbaar materiaal dat het tegendeel bewijst. Rapporten van het Internationale Rode Kruis bevestigen ook de verklaringen over de humane behandeling van de Joden. Maar om te geloven dat we weer in zo'n fout zouden trappen, zou betekenen dat wij nationaalsocialisten eigenlijk niet te onderwijzen zijn.

Nu zullen onze tegenstanders de wereld aanvallen - net als veertig jaar geleden - met een stortvloed aan democratische frasen over menselijkheid, menselijkheid en grootmoedigheid en hun moralistische slogans spuien. Ik vraag deze tegenstanders: Waar was jullie menselijkheid toen jullie het bloeiende Europese culturele landschap in een puinhoop veranderden? Waar was jullie menselijkheid toen miljoenen mensen in het Oosten op brute wijze werden afgeslacht door ondermenselijke horden? In het Westen stierven onze vrouwen en kinderen in de hagel van brandbommen en fosforbommen. Honderdduizenden partijkameraden werden na 1945 vermoord, anderen werden gedeporteerd, veroordeeld of kreupel gemaakt. Was dat een uiting van jullie moraliteit?

Tallose Europeanen moesten dezelfde beproeving doorstaan omdat ze als patriotten en bewuste Europeanen hadden deelgenomen aan de strijd tegen de Joods-Bolsjewistische wereldvijand. Alleen al driehonderdduizend Italianen en honderdvijftigduizend Fransen werden afgeslacht door de joods geïnspireerde menigte. Tallose mensen dragen vandaag de dag nog steeds de sporen van hun mishandeling op hun lichaam.

Het zal interessant zijn om te zien hoe de internationale apostelen van de broederschap der naties zichzelf zullen verdedigen tegenover deze kolossale misdaden wanneer ze ter verantwoording worden geroepen. Welke zinnen en leugens de democratische staatslieden ook zullen proberen te gebruiken om zich eruit te praten, zij en het ras dat

hen steunt zullen hun lot niet ontlopen!

De betrokkenen kunnen er zeker van zijn dat dit niet slechts een uitdrukking is. Het internationale Jodendom mag er dan in geslaagd zijn zichzelf te bedwelmen met het bloed van de naar buiten toe verslagen volkeren, maar het is er niet in geslaagd de ineenstorting van het intellectuele bouwwerk van het nationaalsocialisme te bewerkstelligen. De Führer mag dan gesneuveld zijn in de strijd en alle ideologische geschriften van de beweging mogen dan - net als al het andere - verbrand en verboden zijn. Maar het nationaalsocialisme is geworteld in de diepste kern en is tot leven gekomen. Ook al is onze leider fysiek dood, zijn geest is des te meer levend. De leider van het nationaalsocialistische Duitsland is onder ons, niet in lichamelijke vorm, maar door de nationaalsocialistische gedachte, die alleen hij belichaamt.

Door zijn baanbrekende werk *Mein Kampf*, door zijn toespraken en essays, heeft de Führer ons voorzien van de ideologische, politieke en strategische basis waarop we door de eeuwen heen moeten handelen.

Politieke systemen zullen worden opgericht en omvergeworpen, politici zullen komen en gaan, maar de Führer en zijn werk zullen voor altijd de basis vormen voor het bestaan van het Duitse volk en de Arische wereld!

Op 30 april was het 33 jaar geleden dat de Führer en kanselier van het Groot-Duitse Rijk in de Rijkskanselarij onder bescherming van Duitse en Europese SS-troepen zijn laatste wil en testament dicteerde voor een situatie die hopeloos was geworden door verraad en lafheid in zijn eigen gelederen, en samen met zijn vrouw overleed. Vandaag, 32 jaar na de dood van de Führer, hebben we zijn politieke testament. Dit laatste testament van onze Führer getuigt van zijn vooruitziende blik en vertrouwen.

Dertig jaar nadat deze laatste wilsverklaring van onze Führer werd geschreven, is de nationaalsocialistische beweging opnieuw opgestaan in overeenstemming met deze laatste wil. Gesteund door een jonge generatie is de beweging van Adolf Hitler klaar om de wil van haar bestuurder uit te voeren. In naam en voor rekening van onze bestuurder zullen we deze Joodse "FRG" entiteit in het hart van Europa vernietigen en haar aanhangers met wortel en tak uitroeien. We zullen het vierde heilige Duitse Rijk van eer, glorie, grootsheid en rechtvaardigheid opbouwen en zo de wil van onze Führer vervullen - de stralende wedergeboorte van de Nationaal Socialistische beweging.

Wij zweren u eeuwige trouw Adolf Hitler tot na de dood. Wij zweren u, Führer, niet te rusten en niet te rusten totdat het laatste testament is vervuld. Met fanatieke vastberadenheid zullen wij nationaal-socialisten uw laatste instructies uitvoeren en degenen die verantwoordelijk zijn voor uw dood en de dood van miljoenen Arische mensen voor het gerecht brengen. Wij zijn bereid eerder te sterven dan deze eed te verbreken.

Op dit moment zien we onszelf in een gemeenschap van solidariteit met legioenen nationaalsocialisten uit alle landen. Ze hebben allemaal erkend: Ofwel het internationale Jodendom zal de wereldheerschappij overnemen en alle Arische volkeren zullen omkomen, ofwel de Arische volkeren zullen zich ontdoen van hun Joodse regime. Wij, die Adolf Hitler als onze leider hebben, zullen ons niet vrijwillig en zonder slag of stoot laten elimineren! Het Duitse volk gaat liever ten onder dan de pedel te worden van een internationale bende oplichters! Een natie die niet bereid is om haar vrijheid voortdurend en onophoudelijk te verdedigen of die niet in staat is om er opnieuw voor te vechten, heeft haar bestaansrecht verloren!

De Führer heeft er nooit enige twijfel over laten bestaan dat de confrontatie met het internationale Jodendom een kwestie van bestaan, van leven is. Uit de ruïnes van onze culturele monumenten is de beweging van Adolf Hitler opnieuw opgestaan om de strijd voor Duitse vrijheid, Europese eenheid en de Arische gemeenschap van naties voort te zetten. De komende jaren zullen de beslissing brengen.

Eén ding moet duidelijk zijn voor zowel onze tegenstanders als onze vrienden en sympathisanten: voor ons bestaat er niet zoiets als capitulatie. Dat woord bestaat niet voor ons. Voor ons is het de overwinning of de ondergang, er is geen alternatief. Als wij verslagen worden in deze strijd voor de vrijheid van naties, dan zullen de rangen van onze tegenstanders sterk uitgedund worden.

Wij kennen geen overgave en geen capitulatie, wij kennen alleen het vervullen van onze plicht tegenover de Führer, het volk en het Vaderland. Het leven en de dood van onze Führer verplichten ons tot fanatieke gehoorzaamheid en toewijding aan de nationaalsocialistische gedachte.

"Hitlers werk en missie zijn een heilige erfenis voor toekomstige generaties. Wij die nog leven hebben de plicht om door te vechten." Veldmaarschalk Schörner.

uit: NS KAMPFRUF #25, maart-april 1978 (89)

Adolf Hitler: Leider van zelfopoffering

door Michael Storm

Zoals elke revolutionaire beweging wordt het nationaalsocialisme gevoed door zelfopoffering. Onze beweging is uniek omdat onze leider niet alleen een voorbeeld van zelfopoffering was tijdens de strijd om de politieke macht, maar omdat hij dit zijn hele leven lang heeft gedaan.

Toen Hitler nog jong was, liet hij zijn wezenpensioen na aan zijn jongere zus Paula en ging er vervolgens zelf op uit om te overleven in een vijandige wereld waar zijn dagelijks brood met moeite verdiend moest worden. Dit vroege voorbeeld van prioriteit geven aan de behoeften van anderen boven die van hemzelf bleef zijn hele leven.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog deelde Hitler de ellende van gewone soldaten. Zijn regiment bloedde dood aan het front. Toen de sterkte van het regiment afnam, werd er meer van elke man gevraagd. Niemand deed ooit meer dan Hitler. Hij meldde zich altijd vrijwillig voor speciale taken, nam de gevaarlijkste missies aan en ontsnapte tientallen keren ternauwernood aan de dood. Hij leek Duitsland alleen door zijn wil de overwinning te brengen. Toen de tijd kwam dat hij een welverdiende rust en vakantie moest nemen, weigerde hij en liet deze rust over aan een getrouwde man zodat hij wat tijd thuis met zijn gezin kon doorbrengen.

Na de steek in de rug en de vernederende nederlaag van Duitsland, maakte Hitler zijn gelofte om zijn leven te wijden aan de wederopstanding van Duitsland en de nietigverklaring van het Verdrag van Versailles. Tijdens die jaren van strijd beleefde hij nog grotere ontberingen dan tijdens zijn jeugd.

Zijn kleding was zo armoedig dat een partijlid een pak aan de Führer moest doneren zodat hij naar een bijeenkomst van industrieleiders kon gaan. Niet alleen leefde hij zo bescheiden zodat elke cent naar de strijd kon gaan, hij had ook zijn grote droom moeten opgeven (dat dacht hij toen tenminste) om ooit kunstenaar of architect te worden.

Materiële offers waren niet het enige dat de partij van haar leider eiste. Hitler klaagde vaak dat hij niet kon genieten van het gezellige huis en de welvaart van zijn gezin omdat hij niet kon trouwen, want hij was getrouwd met heel Duitsland. Erger nog, hij heeft nooit de vreugde gekend om vader te worden omdat dit oneerlijk zou zijn geweest tegenover zijn kinderen, omdat de taak om in zijn voetsporen te treden bijvoorbeeld een te grote last voor hen zou zijn geweest.

Toen de oorlog Duitsland bereikte, moest de Führer zijn droom om zijn steden te herbouwen opgeven. Hij trok zijn uniform aan en weigerde het uit te doen totdat de overwinning was behaald. Hij werkte de klok rond en zijn werkdruk groeide. Zijn hoofdkwartier, het "Wolvenhol" in Rastenburg, lag in een moerassig bos waar het 's zomers te heet en 's winters te koud was. Zijn personeel vond het een vreugdeloze onderneming om daar te werken en kon nauwelijks wachten tot hij werd overgeplaatst naar Berlijn of Parijs, de Führer achterlatend - vechtend voor Duitsland zonder enig

vermaak, felle lichten of de zoete vruchten van de overwinning.

In de Führerbunker verdween de Führer in het voorjaar van 1945 voor een paar minuten tijdens militaire vergaderingen om de modellen te bewonderen van de unieke nationaalsocialistische steden die hij na de oorlog wilde bouwen, maar hij wist maar al te goed dat ze niet tijdens zijn leven gebouwd zouden worden.

Tijdens de hagel van Sovjetgranaten boven de stad zei hij tegen generaal Leon DeGrelle van de Waffen SS dat als hij een zoon had gehad, hij zou hebben gewild dat hij was zoals DeGrelle, maar dat het nu aan hem en Hans-Ulrich Rudel was om de toekomstige Duitse jeugd te inspireren met hun heldenmoed. De Führer zei dat hij het ultieme offer voor Duitsland zou brengen en niet zou vluchten, maar de vijand tot het bittere einde zou bevechten en dan de democraten en bolsjewieken van hun Joodse vreugde zou beroven, niet alleen om hem te berechten maar ook om zijn lichaam te verminken, en zo vocht hij door tot de "Untermenschen" nog maar een paar meter van hem vandaan waren en klom toen op naar Walhalla.

Adolf Hitler was een man die zichzelf, ja zelfs zijn hele leven, opofferde voor zijn volk. Grote deugdzaamheid is een essentieel kenmerk van het nationaalsocialisme, zoals het opofferen van één persoon voor de grote zaak. Daarom telt één nationaalsocialist zwaarder dan honderd Democraten of Republikeinen. Dit maakt ons zo sterk en zo gevreesd.

Als jonge SA-man werkte ik 48 uur per week in een fabriek, doneerde mijn hele salaris aan de partij, hield het partijhoofdkwartier schoon, deed het bureauwerk, verzamelde handtekeningen voor petities, kookte maaltijden, deed tv-interviews en had af en toe plezier in een straatgevecht met het uitschot van de aarde. De meeste zogenaamde "fair weather" nationaalsocialisten waren moeilijk te vinden als het ging om het verrichten van arbeid of het doneren van geld. Het verbaasde me dan ook niet dat ze niet uit de beweging werden gezet vanwege doodsb bedreigingen of bommeldingen, maar omdat ze niet toegewijd genoeg waren aan het nationaalsocialisme. Ze wilden "plezier maken" en slachtoffers maken van andere kameraden. Deze drones verlieten de partij relatief snel, en elke keer dat dit gebeurde, werden we sterker.

Vergeleken met het offer van de Führer zijn mijn geld, zweet en bloed nogal onbeduidende offers. Maar onze beweging is vandaag de dag vol kameraden die door hun offers helden zijn: echte nationaalsocialisten zoals Reinhard Sonntag, die een paar jaar geleden zijn leven moest geven, en Gottfried Küssel, die twee jaar in de gevangenis heeft gezeten (en nog acht jaar te gaan heeft), evenals vele, vele anderen die hier om veiligheidsredenen niet genoemd kunnen worden en zonder wie je deze krant niet in je handen zou hebben en dit artikel niet zou lezen.

Wij nationaalsocialisten beoordelen een man of vrouw maar op één punt, namelijk hoeveel ze zichzelf opofferen voor onze overwinning. Hoe slim ze zijn (of denken dat ze zijn), hoe rijk ze zijn, hoeveel ze beweren goede vechters te zijn of hoeveel bier ze kunnen drinken, niets van dit alles betekent iets... alleen hoeveel een persoon van zichzelf geeft!

Ieder van ons - jij en ik inbegrepen - moet zichzelf deze belangrijke vraag stellen!

Heil Hitler!

Het begin

De woede van de donderende strijd maalt door Vlaanderen. Door Vlaanderen kreunt de grote stervende. Gepantserde dood is losgeslagen! Verscheurde aarde beeft in de verdedigingsslag van 1918. Vuur rolt over trechters en kuilen. Engelse troepen falen in de aanval op de hoogten van Moche, vlakbij Comines. Amerikaanse stormgolven storten in op de weinige rotsen van het grijze verdedigingsveld. Tanksquadrans rennen zich dood op de kliffen van de Duitse heldhaftigheid.

Door het gebrul van de machinegeweren blaffen houwitsers, knallen kanonnen, brullen mijnen, kletteren de schoten van de neergehaalde luchtsquadrans. Bloed bevrucht de aarde, die ruikt naar kruitdamp en waarin de doden niet langer de rust van de dood vinden. Uit de hecatomben van slachtoffers stapelt het lot een monument op van heldendom en de gruwelijke doodstrijd van een bijna wanhopige mensheid.

Een wereld had samengespannen in haat. Vernietiging! Vernietiging! het brult uit de hete pijpen van hun kanonnen...

Dat was de voorkant!

Verspreid in trechters en loopgraafgaten liggen de helden van het Regiment List, bij M.-G.'s, met geweren, zich drukkend in de groeven van de omgewoelde aarde; bloedend, maar nog steeds vechtend, vloekend, maar niet zwichtend!

De avond van 19 oktober 1918 daalt neer over Vlaanderen, een land dat pijnlijk is als de dood, maar de dood slaapt nog steeds niet. Het laait nog steeds op, geelrood en bulderend, het razende vuur van de materiële strijd. De troepen zijn uitgeput, nat en bedekt met modder, moe en hongerig. Verspreid liggende mannen klimmen uit de Duitse loopgraven en strompelen haastig van trechter naar trechter naar achteren: Essenholer! En de vijand verdubbelt zijn vuur.

Drie musketiers, signaalgevers van de staf van het regiment, achtervolgen de dood. Ergens achter op het terrein staat een verlaten artillerieschuilplaats. Daar zouden de veldkeukens moeten zijn. We springen door een hagel van ijzeren vuur.

De will-o'-the-wisps van kleurrijke raketten spoken tussen de fronten door. Uiteindelijk komen ze patroonhouders en lege granaatkorven tegen. Voor hen staat het blok van een bunker. Kookgerei klettert. De schuilplaats van de veldkeuken is bereikt. Drie musketiers halen opgelucht adem!

Maar de vijandelijke batterijen razen weer. Bliksemschichten scheuren fonteinen van aarde open. Houten en ijzeren brokstukken dwarrelen op uit de modder en storten tegen het plafond van de schuilplaats. Een kwartier gaat voorbij na een kwartier. Onmogelijk om nu nog terug te keren. Soldaten zitten gehurkt te wachten in de bunker. En rechts en links en voor en achter hen woedt het effect van de wreedste vernietigingstechnologie in een bad van staal. Drie Beierse musketiers zitten opgesloten in een gat in de grond door de willekeur van kanonlopen en hun leven hangt niet langer af van hun moedige daden en hun eigen wil, maar alleen van de zinloosheid van het toeval en de plichtsbetrachting door enkele van de kanonniërs achterin de Duitse batterijen die de Engelse vijand neerhalen.

Zulke uren aan de fronten van de wereldoorlog vereisten hele mannen. En ook al voelden sommigen afschuw en wanhoop, hier in de half ingegraven schuilhol bij Moche

in Vlaanderen in de nacht van 19 oktober 1918 zat één man die deze wanhoop de baas was, de soldaat, de boodschapper, de piekerende man, de goede kameraad. Hij had in zichzelf dat overwonnen wat anderen soms deed beven. Hij was nu vier jaar in het veld, hier in Vlaanderen had hij ooit zijn vuurdoop doorstaan en sindsdien had hij ontberingen en de dood doorstaan in de vrijwilligheid van zijn heldendom. Bayernwald, Wytschaete, La Bassée, Fromelles, de Somme, Bapaume, Soissons, La Fontaine, dit waren moeilijke veldslagen die hij meemaakte. Toen iedereen wanhoopte, bleef hij overeind; toen anderen vloekten, zweeg hij. Toen zij uitgeput in elkaar zakten, deed hij zijn plicht, ja, meer dan dat: hij kwam op voor zijn kameraden en trotseerde de dood van staal in hun plaats in de hel van de strijd. De seiners van de regimentsstaf kenden zijn aansporen - voorwaarts - voorwaarts, wanneer orders door spervuur naar voren moesten worden gebracht. Toen hij begon te springen, terugdeinzend uit de dekking van uitzinnige vernietiging: "Kom op!" klonk zijn stem vastberaden. Hij leek geen zenuwen te hebben, en als anderen de moed verloren, keek hij hen aan met zijn grote heldere ogen, waarna ze kalmeerden en doorgingen met vechten.

Toen hij de zeldzame rusturen met hen achter het front doorbracht, sprak hij enthousiast over een liefde die Vaterland heette! Hij sprak over de vanzelfsprekendheid van de overwinning en over het lot dat Duitsland ooit zou hebben, omdat het een lot achter zich had dat het niet hoefde te hebben.

Ze begrepen hem niet, ze schudden hun hoofd als hij zo sprak. Maar toch voelden ze iets als een nieuwe grote waarheid in zijn woorden. Het maakte hen bang, hulpeloos en aan het lachen.

"Op een dag - veel later - zul je me begrijpen!" zei hij dan. Het alarm, het bevel voor een nieuwe inzet, maakte vaak een einde aan zulke gesprekken en dan stond de korporaal, de seiner, weer in de rij.

Nu zaten ze hier met z'n drieën in de afbrokkelende schuilplaats. Uur na uur ging voorbij en er kwam geen einde aan de ontberingen.

Dan, plotseling, lang verwacht, flitst het vuurlicht van een stervende granaat de bunker binnen. De detonatie duwt mensen op de grond, woelt aarde op, verlamt in shock. Een voltreffer is gesneuveld bij de ingang van de schuilkelder. Alles is in een flits gebeurd.

Dan, de meest duivelse wreedheid van de oorlogsvoering van ons beschaafde tijdperk, drijft het weg in onzichtbare wolken: gas!

Terwijl verderop in de loopgraven een nieuwe aanval woedt, worstelen mannen hier in de schuilholte met de bijtende dood die hun longen en ogen aanvreet. De aanval trommelt vooraan. De nacht verstrijkt eindeloos in de schuilholte...

Bij zonsopgang struikelt een soldaat op het slagveld van deze veldslag. Een paar dagen later rolt er een hospitaaltrein naar huis. In de wagon, naast beschoten, vermoeide strijders, ligt een blinde soldaat, de seiner van gisteren, de... piekerend.

Hij, die in de onmetelijkheid van de veldslagen met zijn gezonde ogen niet verder kon zien dan zijn sectie van de loopgraaf en het miserabele kleine trechterveld waarop de dood tevergeefs had geprobeerd leven en orders voor de strijdende troepen van hem af te snoepen, wordt nu - een blinde man - ziende. Het is nacht om hem heen, maar in zijn hart schijnt de vlam van heilig worden, en hij - de blinde man - ziet nu met ultieme helderheid in het licht van deze vlam de oneindige uitgestrektheid van een wereldgebeuren dat begon met bloed en zal eindigen met bloed. Hij ziet het noodlottige verlangen van zijn volk, hij ziet de kwellen en ellende van een hele wereld. Ja - hij ziet de weg naar

verlossing!

En terwijl de rode kwijl het wapenschild van het keizerrijk bespat, terwijl muiterij de flarden van lafheid verscheurt, rijpt er een wil in deze man: het bloed van deze oorlog zal niet tevergeefs gevloeid hebben. De gloriekrans van een *betere* overwinning zal Duitsland op een dag op de nieuwe vlaggen van zijn nieuwe volk spelden!

Dat was de stille eed van een blinde soldaat en zo begon de geschiedenis van de nationaalsocialistische beweging op 9 november 1918 in het militaire ziekenhuis in Pasewalk.

Een man vertrok hier en werd een drummer en overal waar hij nieuwe Duitsers vormde uit mensen, hieven ze hun armen op als teken van hun nieuwe geloof, net zoals de Ouden hun speren hieven toen ze de hertog, de leider, groetten.

- Kurt Jeserich

Volgens informatie van Ignatz Westenkirchner, een kameraad van de Führer in oorlogstijd die was teruggekeerd uit Amerika.

Uit: *Der Schulungsbrief*, maart 1934.

Adolf Hitler in de wereldoorlog

Frontkameraden van de Führer 1914-1918 verslag

Op 10 oktober 1914 trok ik met het regiment "List", waartoe Hitler ook behoorde, naar het Westelijk Front. Vlaanderen werd onze eerste gevechtssector. Maar pas in 1916, midden in de hevige materiële gevechten, ontmoette ik Adolf Hitler persoonlijk. We waren toen allebei ongeschonden door de oorlog gekomen. Op een avond lagen we samen in een verlaten geschutsofstelling toen de vijand woest en wild vuurde. Toen kregen we gas. Artillerievuur bestookte onze positie de hele nacht. We dachten dat alles goed was gegaan toen we het ons 's morgens vroeg realiseerden: Hitler had zijn gezichtsvermogen verloren. Hij zei zelf dat hij niets meer kon zien en hield zijn handen over zijn pijnlijke ogen. Daarna werd hij teruggebracht naar het militaire hospitaal.

Ik herinner me duidelijk een ervaring die getuigt van Hitlers persoonlijke moed tijdens de oorlog. Het was in de buurt van Epagny. Tijdens een opmars moest Adolf Hitler door een beboste helling waar Fransen vastzaten die door de troepen waren weggeblazen. Hun helmen staken net boven de rand van de gaten in de grond uit. Adolf Hitler herkende ze door zijn glas, trok zijn pistool, seinde naar achteren met zijn hand alsof zijn kameraden achter hem aankwamen, dreef de verbijsterde Fransen - twaalf stuks - uit hun posities en bracht ze naar het commando.

Adolf Hitler sprak in zijn eenzame uren vaak over de politieke toekomst van Duitsland. Hij was vooral gedeprimeerd door de staatsversnippering van het Reich, het bekende meerstatenstelsel. Hij vergeleek de veelheid van kleine Duitse staten eens met stukjes papier die hij aan een touwtje had gehangen. Elk briesje, legde hij uit, kon ze wegvegen. Maar als de afzonderlijke vellen samengebonden waren in een bundel, kon een sterke bries ze niet wegblazen. Zelfs de eenvoudigsten onder ons begrepen wat hij probeerde te zeggen.

Ignaz Westenkirchner

In de materiële strijd

Het westelijke leger zal troepenversterkingen ontvangen, aangezien er in het oosten aanzienlijke eenheden zijn vrijgekomen. Alleen zij die hier jarenlang in het trommelvuur van de materiële gevechten hebben gestaan, zij die, bedekt met opgedroogde modder en bloed, de steek in hun longen voelen die van het gas komt, en die dag na dag - de door granaatscherven gescheurde wonden zijn nauwelijks getekend - met de dood door de gordijnen van het speervuur racen en gulzig een mondvul koffiewater drinken of een droge broodkorst nemen voor de beste koek.

Het Reserve Infanterie Regiment 16, bekend als "List", in de 6de Beierse Reserve

Divisie, vecht bij Soissons, hoewel het onderbemand is, verzwakt door bloed en munitie, al zeven weken zonder vers linnen zit, zichzelf heeft uitgeput in enorme marsen en, doorweekt door de regen, graag met rust gelaten zou willen worden. Ze zijn eigenlijk uitgeput, maar ze zijn eigenlijk een reserve achter de rechtervleugel van het 7de en 1ste Leger.

En in werkelijkheid bevonden ze zich op de avond van 26 mei in de frontlinie door hun nadering naar rechts en werden ze nu verondersteld de vijand op te rollen. Vanaf de Ailette kijken ze in de richting van de Aisne. Hun commandant heet Anton van Tubeuf en is majoor. Hij is de negende leider van dit regiment en hij leidt de "Lister" nu vijf dagen lang, waarbij hij de andere eenheden van de divisie met zich meeneemt over de beroemde en beruchte Chemin des Dames.

Het hele regiment niest zolang het loopt en vecht, want het gas waarmee de artillerie heeft geschoten, ligt zwaar over de grond. Er zijn steile bergen, woeste hoogten en heksendansvelden bedekt met splinters en vuur, met versnipperde boomwortels en takken die in de sintelverbrande aarde zijn gestoken. Je moet over de mijnlanceerders, de machinegeweren en de munitie lopen om ze in positie te brengen. En hier gonst en raast en sist en zoemt de hele lucht constant van gloeiend ijzer in alle maten en stukken. Er wordt geen melding gemaakt van telefoonlijnen van de regimentsstaf naar de bataljons en tussen de bataljons onderling. Op het gebied van commandotransmissie heerst de seiner. Met bijna droomachtige zekerheid racet en springt hij uit de trechter en stormt hij hijgend over gaten, balken en lijken, tussen de inslagen van torenhoge fonteinen van staal, vuur, aarde en rookwolken door, in het helse gezoem van de zwerm horzels van de stalen granaten. Als hij er niet in slaagt om zijn boodschap of zijn bevel door de brandende verwarring van de dood heen bij de juiste man te krijgen, dan gaat het hele leiderschap eraan en brokkelt de ijzeren wil van deze voorwaarts stuwende wig van wankelende strijders af in ineffectiviteit. Naast de leiders draagt hij nu het lot en de uitkomst van deze strijd in zijn hoofd, in zijn zak, in zijn behendigheid en in zijn moed.

Vijf dagen lang woedt de woeste oorlog in al zijn verschijningsvormen en - zoals zo vaak en hoe vaak dan ook - de meest onvermoeibare, dapperste, onverschrokken verslaggever van het regiment rent, springt, rapporteert, ontvangt, rent van de staf naar de top, van het bataljon naar de commandant.

En na vijf dagen had het regiment het vijandelijke front van 23 kilometer breed vanuit de flank opgerold, onstuimig doorgestoten en, voor zover kan worden geteld, 400 gevangenen, 16 geweren, 100 machinegeweren, 4 motorvoertuigen, 15 munitiewagens en een geniekamp buitgemaakt.

"Afgezien van de prestaties van de individuele leiders, moet de grootste eer voor de geweldige uitvoering van de aanval gaan naar de dispatchers van het regiment," zei de commandant van R.I.R. 16, bekend als 'List', Anton zu Tubeuf.

Op 1 juni 1918 wordt het regiment geëerd door de toekenning van de Militaire Orde van Max Josef aan de commandant. En op 4 augustus speldt de nieuwe Max-Josef-Ritter von Tubeuf het IJzeren Kruis 1e Klasse op de borst van soldaat Adolf Hitler, de hoogste en meest zelden toegekende onderscheiding aan een man in de loopgraven.

W. L. Diehl

Directe treffer in de commandopost

Rond het middaguur geven de seinhuiswachters het nieuwe bevel om aan te vallen.

Adolf Hitler is er weer, onversaagd en onvermoeibaar in de uitvoering van zijn hachelijke plicht. Hij nam vaak vrijwillig de moeilijkste wandelingen op zich voor een van zijn kameraden, tot aan de frontlinies die door de hagel van kogels werden doorboord.

Om 1u30 werd de tweede aanval gelanceerd met ondersteuning van de artillerie. De verliezen geleden door degenen die over open terrein oprukten, waren opnieuw verschrikkelijk. Slechts enkelen slagen erin met bajonetten in de vuisten in de eerste vijandelijke kuilen in te breken, gevangenen te nemen en daar blijft het bij. Het tweede bataljon probeert tevergeefs hun vooruitgesnelde kameraden te hulp te komen. De leider, luitenant van de reserve Schubert, valt tijdens de eerste aanval.

Nu gaat de regimentscommandant, luitenant-kolonel Engelhardt, persoonlijk naar de noordelijke rand van het bos. Hij gebruikt zijn verrekijker om zich te oriënteren op de situatie, op zoek naar de meest gunstige plaats om in te breken bij de vijand. Maar waakzame ogen hebben hem al opgemerkt. Machinegeweeervuur knettert op hem af, verscheurt de struiken rechts en links, slaat in op de boomstammen, de afketsen dwarrelen door de lucht. Adolf Hitler en soldaat Bachmann springen naar voren en bedekken hem met hun lichamen. De commandant, die gehinderd is in zijn uitkijk, vraagt Hitler verbaasd: "Waarom is dat?" - "We willen onze regimentscommandant niet voor de tweede keer verliezen," is het bescheiden antwoord. De commandant bedankt hem met een stille handdruk, alsof het vanzelfsprekend is.

17 november: Artillerieactiviteit van de vijand. Een half uur geleden gaf de brigadecommandant, Excellentie Grossmann, persoonlijk het bevel om het Regiment van de Lijst, dat was doodgebloed, af te lossen. "Zorg dat je terugkomt," zei hij aan het eind tegen de luitenant-kolonel. Sommige compagniescommandanten waren al op het hoofdkwartier van het regiment aangekomen om dit bevel in ontvangst te nemen. Wegens plaatsgebrek moesten Adolf Hitler en zijn kameraden de schuilholte voor korte tijd verlaten. Dan - het is kort na 2 uur - sist het opnieuw. Een enorme klap - een voltreffer in het midden van de regimentscommandopost.

Adolf Hitler is een van de eersten die te hulp snelt. Hij ziet er gruwelijk uit.

Telefoonsergeant Kreitmaier, onderofficier Wimmenauer en een bevelvoerder liggen dood onder het puin. Ernstig gewond zijn agent Ostberg, de commandant van het regiment, de onderofficieren Oberer en Martin. Zijn ogen zoeken nog steeds naar de verafgode commandant. Is hij ook dood? Dan ziet hij de luitenant-kolonel kreunend achterover vallen en hoort hem mompelen: "Ik wilde alleen maar mijn land dienen!"

Adolf Hitler staat met één sprong aan zijn zijde. Kameraad Bachmann ook. De linkerhand van de commandant hangt verminkt naar beneden, zijn rechterbeen is rood van het bloed - een granaatscherf heeft de hoofdslagader doorboord, het bloedverlies is groot, alleen snelle hulp kan de dag redden. Hitler denkt geen twee keer na, haalt snel een mosbal, legt deze om het been boven de diepe wond en omwikkelt het met telefoondraad om het hevige bloeden te stoppen. Het werkt, het noodverband is vakkundig en voldoet aan zijn doel.

Een kameraad van het regiment

De seiner

Gedurende de nacht moest ik het IIIe Bataljon, dat in de zuidelijke sectie van Roeux lag, twee keer bezoeken met rapporten. Ik werd vergezeld door Hitler, de verslaglegger. We konden voor een kort stuk de spoorwegovergang van Biache gebruiken als welkome dekking. Al snel moesten we het echter verlaten en ons in open terrein begeven. Het pad leidde ons langs twee vooruitgeschoven kanonnen. Zodra we er dichtbij waren, werden we door de vijand ontvangen met een moordend vuur. We realiseerden ons onmiddellijk dat we in het vizier waren genomen. Natuurlijk was deze munitieverspilling niet alleen op ons gericht, maar vooral op de kanonnen, die de Engelsman op dat moment van bijzondere activiteit moet hebben verdacht. Als ik alleen was geweest, had ik zonder aarzelen dekking gezocht. Niemand kon me dat kwalijk nemen. Het rapport dat gemaakt moest worden had geen betrekking op de gevechten van de ingezette bataljons. Als het een of meer uren later was aangekomen, zou het niet de minste schade hebben aangericht. Mijn metgezel was een andere mening toegedaan. Hij probeerde snel en zonder oponthoud uit de heksenketel te komen, uiteraard met gebruikmaking van elke mogelijkheid tot dekking.

Het was vaak het geval met verslaggevers dat ze zich in het open veld moesten verplaatsen onder het hevigste vijandelijke vuur, terwijl zo'n verplaatsing nieuw was voor mij, ondanks mijn jaren in de loopgraven. Natuurlijk kon ik niet verlegen zijn en moest ik volgen. En het was goed. We kwamen allebei ongeschonden uit de gevarenzone.

Toen we op de terugweg waren, waren we nauwelijks weer in de buurt van de kanonnen gekomen toen de vijandelijke aanval opnieuw begon. Natuurlijk was er ook deze mei geen houden aan en we bereikten de beschermende spoorwegovergang zonder schade, zij het druipend van het zweet.

In de twee daaropvolgende operationele periodes van de Slag om Arras kreeg ik de seiner Adolf Hitler nog een paar keer toegewezen als escorte en elke keer ontsnapten we ongedeerd.

Tijdens deze dagen had ik het vage gevoel dat die verslaggever bijzonder veel geluk had, en het lag meer voor de hand dat ik ook dacht dat ik minder gevaar liep in zijn gezelschap.

Verslag van een kameraad uit de frontlinie

De onbekende soldaat

Tijdens de toespraak van de commandant - hij sprak over de situatie en de uitbreiding van de positie - ging het gordijn open en kwam Hitler binnen, bewees zijn respect zo goed als hij kon gezien de geringe hoogte van de grot en overhandigde een schriftelijk rapport. De commandant nam het door zonder zijn toespraak te onderbreken en gebaarde de seiner dat hij kon vertrekken. Maar toen het gordijn achter hem dicht was, onderbrak de majoor zijn toespraak en zei onmiddellijk daarna, terwijl hij zijn stem verhief en naar de ingang wees: "Als ik deze verzender stuur, weet ik dat de missie net zo goed zal worden uitgevoerd als door de beste officier van mijn regiment."

We waren begrijpelijkerwijs verbaasd over deze lof. Majoor von Tubeuf stond bij ons al lang bekend als de leider die slechts zelden bescheiden lof uitsprak, maar deze lof moest op een heel bijzondere manier gewaardeerd worden, want het was voor een soldaat van

wie de commandant de naam nauwelijks had kunnen weten.

Luitenant Adolf 'Meyer

uit: *SS Leitheft*, uitgave 12, 1943

Een bekentenis

Wij geloven in Adolf Hitler,

de onsterfelijke leider van ons volk,
unieke gave van vooruitziendheid,
grootste persoonlijkheid aller tijden,
Levend in onze harten, vandaag en voor altijd.

Wij geloven in zijn heilige zaak,

New Order genoemd,
de vervulling van het Arische lot
volgens de eeuwige wetten van het leven,
de hoop en toekomst van onze soort op aarde.

Wij geloven in zijn beweging,

zijn trouwe, onverdeelde aanhang,
die zijn naam draagt
als een instrument van zijn wil,
gewijd door helden en martelaren
- *het eeuwige pad naar verlossing.*

HEIL HITLER!

Denk het!

door Adolf Hitler (1923)

Als je moeder oud wordt
En je bent ouder geworden,
Als je wat vroeger gemakkelijk en moeiteloos deed,
is nu een last geworden,
Toen haar lieve, trouwe ogen
Ik zie het leven niet meer zoals vroeger,
Wanneer hun vermoeide voeten
Niet langer willen dragen tijdens het lopen -
Steek dan je arm uit om haar te ondersteunen
Begeleid ze met vreugdevol plezier.
Het uur komt dat je om haar weent
moet je vergezellen naar de laatste gang!

En als ze je iets vraagt, geef dan antwoord,
En vraag het haar nog eens, jij spreekt ook!
En vraag haar opnieuw, geef haar antwoord,
Niet onstuimig, in zachte kalmte!
En ze kan je niet helemaal begrijpen
Leg haar gelukkig alles uit;
Het uur komt eraan, het bittere uur,
Omdat haar mond je om niets meer vraagt!

NS Kampfruf #89, mei-juni 1991 (102)

De kameraad

door Adolf Hitler (14 augustus 1916)

Als een van ons moe wordt,
De ander let op hem.
Als een van ons wil twijfelen,
De ander lacht plotseling.

Als een van ons zou vallen,
De andere staat voor twee;
Omdat elke vechter een god heeft
De kameraden van

Het was in het struikgewas van de Artoiswaldes

door Adolf Hitler

Vlaanderen - in Artois, voorjaar 1916
Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

Het was in het struikgewas van het Artois bos...
diep in het bos, op bloed doordrenkte grond,
lag een geweldige Duitse krijger uitgestrekt
En zijn geschreeuw weerklonk in de nacht.
Voor niets... Geen echo wekte hem...
Mocht hij vrij doodbloeden als een spel,
Die gewond in eenzaamheid sterft?

Toen opeens...
Zware voetstappen naderen van rechts.
Hij hoort ze op de bosgrond stampen...
En nieuwe hoop ontkiemt uit zijn ziel.
En nu van links...
en nu van beide kanten...

Twee mannen naderen zijn bed van pijn
Het zijn een Duitser en een Fransman.
En beiden kijken elkaar aan met een felle blik
En houden dreigend hun geweren in de aanslag.
De Duitse krijger vraagt:
"Wat doe jij hier?"
"Ik werd getroffen door de noodkreet van de armste man."
"Het is je vijand!"
"Het is een persoon die lijdt!"

En allebei laten ze hun geweer woordeloos zakken.
Toen verstrengelden ze hun handen
En voorzichtig opgetild met strakke spieren
De gewonde krijger, als op een brancard.

En samen droegen ze het door het bos,
Tot ze bij de Duitse postketen kwamen.
"Nu is het klaar. Hier is zijn trouwe hoed."
En de Fransman draait het bos in.
Maar de Duitser pakt zijn hand,
Kijkt in zijn verwarde ogen
En zegt tegen hem met een voorbode van ernst:

"Ik weet niet wat het lot voor ons in petto heeft,
Dat ondoorgrondelijk heerst in de sterren.
Misschien val ik wel, een slachtoffer van jouw kogel.
Misschien zal de mijne je uitrekken in het zand -
Omdat de gevechten willekeurig zijn,
Maar het zij zo en wat er ook komt:
We leven alleen de gewijde uren,
Sinds de mens zichzelf heeft gevonden in de mens...
En nu vaarwel! En moge God je leiden!"

Stil heldendom

door Adolf Hitler
Paswalk, 2 november 1918

In licht zaaien rustig rustend
Dodelijk gewonde krijgers die uit een heet gevecht komen
De bloederige sporen van vernietiging bracht;
Maar gered van de hagel van ijzer.

En stil en ernstig, geketend aan hun plicht,
Verzorgende zachte vrouwelijke handen
De dankbare krijgers, die uiteindelijk
Al wedden op het leven met de dood.

In hun trouwe zorg als gezonde
Alle harten en alle diepe wonden,
Wanneer de vaak vermoeide ogen er vriendelijk uitzien.

Ja, zo zijn onze echte Duitse vrouwen.
Ze zien hun geliefden voor altijd uit elkaar gaan
En wijdden hun leven aan het lijden van anderen.

Bos erebegraafplaats in Paswalk

door Adolf Hitler
Pasewalk, 11 november 1918

Je verdient het voor ons,
Dat we je daar begraven,
Waar Duitse eiken je graf beschaduwden.
Zij, het symbool van vrijheid, kracht en leven
De mooiste sieraden zijn
Gegeven rond je graf.
In het Duitse bos, waar de Duitse geest leeft,
Het stille bosje waar je vredig uitrust,
Duizenden zullen hem over duizend jaar eren,
Laten we diep het bos ingaan,
Laten we naar jullie graven gaan,
Dan remmen we de stap,
Omdat je tot ons allemaal spreekt,
Zo leef je eeuwig voort terwijl je lichaam allang vergaan is.

Op de radio

door Adolf Hitler
Vlaanderen, 29 juli 1917

De nacht is zwart, de wind waait zachtjes en zachtjes
Door de takken heerst diepe rust rondom!
Vanuit de verte janken de machines op de maat.

De kameraden slapen naast elkaar in de tent
En dromen van hun geliefden thuis,
Alleen ik zit te waken bij het apparaat
En luister naar de vechtkamer.

Dus ik zit de hele nacht en wacht
En voel de volgende dag een diep gevoel van geluk,
Wanneer de verkenner mij rapporteren op het rapportagekanaal,
Hij was ongedeerd teruggekeerd van vijandelijke actie.

"Blauw wit en zwart en wit rood"

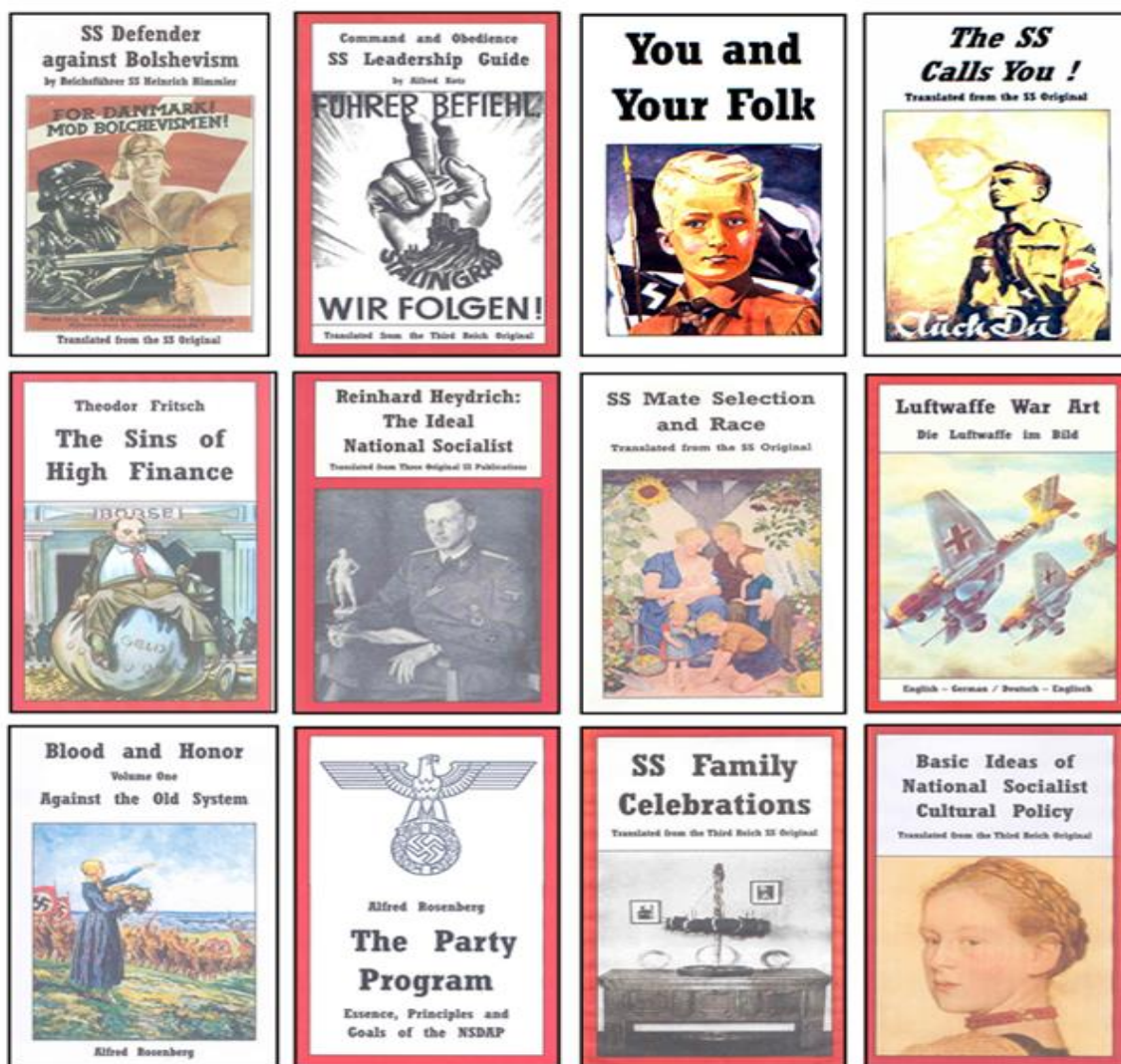
door Adolf Hitler
[Westelijk Front], 4 augustus 1917

Omsingeld door het vijandelijke leger,
Ontelbaar als het zand van de zee,
De Fransman, Ruß' en Britt,
De kleine blaffers met.

En wij - in een hevige strijd
We waken over de vlag
Trouw tot in de dood
Blauw-wit en zwart-wit-rood

Miljoenen zijn in opstand gekomen,
En laat de toren niet omvallen,
Ze sleepten helpers hierheen,
Van de Rode Zee tot de Gele Zee.

Maar heerlijk uitdagend en sterk,
De wacht op ons merg,
Trouw tot in de dood
Blauw-wit en zwart-wit-rood.

**Hundreds of books
Translated from the
Third Reich originals!**

**RJG Enterprises Inc.
PO Box 6424
Lincoln NE 68506 USA
www.third-reich-books.com**